

ΦΡΟΝΙΜΑ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Κ. Τ. ΛΑΖΑΡΕΤΟΥ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

I. Τοῖς Ἀναγνώσταις.	τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Γ. Πόγγη.
II. Περὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ πτωχοῦ καὶ τῶν ἀθλιότητων τοῦ πλουσίου.	VI. Ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀρχαίων Αἰ-γυπτίων.
III. Περὶ γυμναστικῆς (συνέχεια).	VII. Ποίησις.
VI. Ἡ Χρυσὴ ἄλυσις (συνέχεια).	VIII. Λύσις.
V. Διάλογος μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης, ἐκ	IX. Αἶνιγμα.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ

1875.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΟΣΙΟΥ
ΕΔΣΡΗΣΑΝΤΟ
Ε. ΔΟΣΙΟΣ ΕΛΕΝΗ ΓΡΙΒΑ
ΑΙΚ. ΠΕΡΙΝΗ ΑΥΔΕΡΣ.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Rédaction du Périodique Grec «ΦΟΙΝΙΞ» Alexandrie.

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀνταλλάσσεται μετὰ παντὸς Περιδικοῦ ἢ Ἐφημερίδος· ἀναγγέλλει δὲ πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου. εἰσὶ δὲ ὑποχρεωτικαὶ δι' ὀλόκληρον ἔτος· καὶ προπληρωτέαι καθ' ἑξαμηνίαν ἢ κατ' ἔτος, ἐπὶ ἀποδείξει φερούση τὴν ὑπογραφὴν καὶ σφραγίδα τοῦ Ἐκδότου.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ὦσιν ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 20.

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΝ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Μεγάλῃ Μουσικῇ Συμφωνίᾳ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, καὶ διάφορα τεμάχια Μελοδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα.

ΠΟΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Πρόθυμος Ὑπηρεσία.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ.

Ἐκάστην ἑσπέραν Μουσικῇ συμφωνίᾳ, καὶ διάφορα τεμάχια Μελοδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα. — Ὑπηρεσία πρόθυμος. — Ποτὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτωτέρων τῆς Εὐρώπης.

Εἰσητήριον εἰσόδου 1 φράγκον, ἰσχύον καὶ δι' ἓν ποτόν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ, ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ.

Ἐκαστον Σάββατον μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ μετεμφισμένων καὶ μὴ, διευθυνόμενος ὑπὸ τῶν διακεκριμένων χοροδιδασκάλων

G. A. ANFUSO et A. FRANGACHI.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΦΡ. 5. — ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

ΠΙΛΟΠΩΔΕΙΟΝ REYMOND

Παρά τῇ Ὀδῷ Καλογραιῶν Ἄρ. 21.

Τὸ κατάστημα τοῦτο προμηθεύεται καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἐξ Εὐρώπης πῖλους δι' ἄνδρας καὶ παιδία διαφόρων σχημάτων τοῦ νεωτάτου συρμοῦ.

Πῖλοι ὑψηλοὶ καὶ ἀχύρινοι. Ἐκ καστορίου (de feutre) μαλακοὶ καὶ σκληροὶ πρὸς 14 φρ. ἕκαστος. Ἐπίσης τῶν Ἰνδιῶν διαφόρου χρώματος διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὸ κυνήγιον.

A, 5 ΠΡΑ
4 Φοινίξ

ΦΡΟΝΙΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Έτος Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875

Φυλ. ΙΓ΄.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

Είσερχόμενοι εις την δευτέραν εξαμηνίαν κρίνομεν καλόν να θέσωμεν υπ' ὄψιν τῶν ἀναγνωστῶν μας τὰ ἐξῆς ὀλίγα.

Σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ εἶναι καὶ ἔσεται ἡ μετάδοσις πρακτικῶν καὶ ὠφελίμων γνώσεων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβλέποντες οὐδεμιᾶς θυσίας θέλομεν φεισθεῖ, ἔχοντες πεποίθησιν, ὅτι ὅσον ὀλίγοι καὶ ἂν ὦσιν οἱ ἀκολουθοῦντες ἡμᾶς, δηλ. οἱ ἀναγνώσται μας, πάντοτε θὰ ἐκπληροῦται ἡ ἡμετέρα πρόθεσις, καὶ ὑπηρετεῖται ἡ φιλότιμη ἡμῶν Πατρίς.

Ὁμολογητέον ὅμως, ὅτι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔργου πολὺ διαφόρως ἐφантаζόμεθα τὰ πράγματα, ἢ ὡς ἤδη ἐδιδάχθημεν ὑπὸ τῆς πείρας. Τότε ἐνομιζόμεν τὴν ὁδὸν ἐστρωμένην μὲ ῥόδα καὶ πλήρη ἀγαθῶν. Ὁμοιάζομεν πρὸς νεανίαν μὲν τοῦ σχολείου ἐξεληθόντα ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου καὶ βλέ-

ποντα αὐτὸ ὡς κῆπον πλήρη ἀνθέων, ἐν ᾧ θέλει διηνεκῶς τρυφᾶ. Ἠπατήθημεν.

Ἐν τούτοις ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τινὰς τῶν λεγόντων ὅτι εἶναι συνδρομηταὶ μας, πῶς δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίζωσιν ἡμᾶς ὡς ἐπαίτας ὅταν τοῖς παρουσιάσωμεν τὴν τῆς συνδρομῆς των ἀπόδειξιν, διότι δὲν τοῖς ζητοῦμεν ἄλλο τι ἢ τὸ ἀντίτιμον τῶν διδομένων αὐτοῖς φυλλαδίων, ὧν ἡ ἐκτύπωσις ἀπαιτεῖ ἔξοδα ὑπέρογκα. Τοῖς ζητοῦμεν τὸ ἀντίτιμον τῆς διανοητικῆς ἡμῶν ἐργασίας, ἣτις στοιχίζει πλεότερον ἀφ' ὅ,τι φαντάζονται.

Ἐν Εὐρώπῃ δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια ἣτις νὰ μὴ λαμβάνῃ δύο ἢ τρία ἢ καὶ πλεότερα περιοδικὰ, ἅτινα θεωρεῖ τόσον ἀναγκαῖα ὡς οὖν καὶ τὸν ἄρτον. Διότι ὡς διὰ τοῦ ἄρτου συντηρεῖται ἡ τοῦ σώματος ὑπαρξίς καὶ λειτουργία, οὕτω καὶ διὰ τῶν ὠφελίμων ἀναγνωσμάτων τρέφεται καὶ ἐξευγενίζεται ἡ ψυχὴ. Ὁ Εὐρωπαῖος πληρώνει μετὰ τσαύτης

προθυμίας τούς διανοητικῶς μοχθοῦντας μεθ' ὅσης καὶ τὸν ἀρτοποιόν. Ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχουσι παῖδες ἀποζῶντες ἐκ τῆς καθάρσεως ὑποδημάτων ἐν τοῖς ὁδοῖς καὶ οἷτινες καὶ ἐκάστην ἐσπέραν θυσιάζουσιν ἐν σόλδιον ἵνα ἀγοράσωσι φύλλον ἐφημερίδος.

Ἡμεῖς δυστυχῶς φαίνεται ὅτι κοιμώμεθα, διότι μόνον οἱ κοιμώμενοι δὲν ζητοῦσι τροφήν, τρυφήν καὶ στολισμόν.

Τέλος, εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα προσθέτομεν καὶ τὰ ἑξῆς:

Οὐδέποτε ἐσκέφθημεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὴν φιλομουσίαν τῶν δημοτῶν μας. Τοῦ Φοίνικος τὴν ἔκδοσιν ἐπιχειρήσαντες δὲν συνελάβομεν κατὰ νοῦν ν' ἀργυρολογήσωμεν κακοήτως, δηλ. νὰ εἰσπράξωμεν συνδρομὰς καὶ ν' ἀφήσωμεν ἐν μέσῃ ὁδῷ τοὺς συνδρομητὰς μας, μὲ ἐντυπώσεις κακὰς καὶ ἐπιζημίους εἰς τοὺς συναδέλφους μας. Σκοπὸς ἡμῶν κύριος ἦτο, εἶναι καὶ ἔσεται νὰ ἐργασθῶμεν τιμίως καὶ, κατὰ δύναμιν, εὐδοκίμως, ἵνα καὶ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν προσφέρομεν κατὰ τι τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον, καὶ ἡμεῖς ν' ἀποζημιούμεθα διὰ τοὺς κόπους οὓς καταβάλλομεν.

Ἐκ τοιούτων ἀρχῶν ἀναχωρήσαντες, ἔχομεν ἀπόφασιν νὰ διανύσωμεν μέχρι τέλους τὴν ὁδὸν εἰς ἣν εἰσήλθομεν ἄπαξ, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς ἀκάνθας αὐτῆς. Ἐν τῷ τέρματι ὑπάρχουσι τὰ ῥόδα.

Ἐρρώσθη

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Φοίνικος

K. T. ΛΑΖΑΡΕΤΟΣ.

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΑΘΛΙΟΤΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ

Ἐπὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐξεδόθη Γαλλιστὶ ἐν Βρυξέλλαις βιβλιάριον, οὗτινος συγγραφεὺς φαίνεται Κυρία τις Σοφία * * ἥτις, μετριοφροσύνης ἕνεκα, ἔκρυψε τὸ ὄνομά της. Οἱ ἐν αὐτῷ διαγραφόμενοι ἠθικοὶ χαρακτῆρες, αἱ πρός τε τοὺς πτωχοὺς καὶ πλουσίους ἀποτεινόμεναι παραινέσεις, καὶ ἡ ἐμβρίθεια τῶν σκέψεων, μεθ' ὧν ἡ πεπαιδευμένη αὐτὴ κυρία ἐκτιλύσσει τὰ διάφορα τῆς ἠθικῆς θέματα πρός τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πλουσίων, ἐνῶ περιποιούσι τιμὴν εἰς τὴν συγγραφέα καὶ εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον, οὐχ ἥττον ἀποβαίνουσι λυσιτελέστατοι διὰ πάντα λαόν, διὰ πᾶν ἔθνος καὶ διὰ πάντα ἄνθρωπον. Τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλίου ἐκτιμήσαντες οἱ φιλόμουσι κύριοι Ε. Δ. Ζύγουρας καὶ Ἰωάννης Γλαράκης μετέφρασαν αὐτὸ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν πρός διάδοσιν ὑγειῶν ἀρχῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει. Νομίζομεν ὅτι ἡ κατὰ χιλιάδας τύπωσις τοιούτων πολυτίμων βιβλίων συντελέσει εἰς τὴν ἠθικο-κοινωνικὴν μόρφωσιν τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τούτου ἕνεκα συγχαίρομεν τοὺς ῥηθέντας κυρίους διὰ τὸν ἐθνοφελῆ αὐτῶν σκοπὸν.

Ἴνα δὲ συμμετάσχωσι καὶ οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Φοίνικος» τῶν ἠθικῶν

ἡδονῶν τοῦ πολυτίμου ἐκείνου συγγραμματος, ἐχορήγησαν ἡμῖν οἱ μεταφρασταὶ κεφάλαιά τινα, ἅτινα δημοσιεύομεν προθύμως, συντελοῦντες οὕτω καὶ ἡμεῖς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν εὐγενῆ πρόθεσιν αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Οἱ οικονομολόγοι δίδουσιν ἡμῖν ὑψηλὴν ἰδέαν περὶ τῆς ἐργασίας διὰ τοῦ ἐπομένου ὀρισμοῦ ἀκριβείας ἀναμφισβητήτου. Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ πλούτου. Πραγματικῶς ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος εἰσὶ τὰ σημεῖα τὰ παριστάνοντα τὰ ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων δημιουργὸς εἶναι ἡ ἐργασία. Τὸ παράγειν, εἶναι ἡ ὠραιοτέρα τῶν δυνάμεων. Τὸ ποιεῖν τι ἐκ τοῦ μηδενός, εἶναι ἡ ιδιότης τοῦ Θεοῦ μόνον· τὸ ποιεῖν πολλὰ δι' ὀλίγων, εἶναι ιδιότης τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ὑποτάσειν τὴν ὕλην εἰς τὴν διάνοιαν, εἶναι ἡ βιομηχανία.

Μεγάλη τις ψυχικὴ ἡδονὴ εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς δυνάμεως τοῦ παράγειν. Ἐν ταύτῃ ὑπάρχει εἰς τῶν καθολικῶν νόμων, οἷτινες οὐδεμίαν οὐδέποτε ὑφίστανται ἐξαιρέσιν. Ὁ σοφὸς, ὁ ἐφευρίσκων τὰς ἀρχὰς μιᾶς τέχνης, ὁ τεχνίτης ὁ πραγματοποιῶν τὰς ἀρχὰς ταύτας μετ' ἀκριβείας, ἀμφοτέροι ἐξ ἴσου δοκιμάζουσι τὴν πληρεστέραν καὶ πραγματικωτέραν ἡδονὴν, ἥτις ἐπεφυλάττετο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ μὴ παράγων τι, εἶναι ὁ ἀληθὴς δυστυχῆς, διότι ἐλλείπει τοῦ προορισμοῦ του.

Τὸ αἶσθημα τῆς μηδαμινότητος ἐπιφέρει τὴν τιμωρίαν καὶ τὴν βάσανόν του. Τὸ αἶσθημα τοῦτο τὸν ἐνοχλεῖ ὡς τύψις συνειδήτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡδονῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν δώρων τῆς τύχης.

Οὕτως ἡ ἐργασία, ἐνῶ ἀφ' ἑαυτῆς εἶναι ἡδονή, εἶναι συγχρόνως καὶ ἀρχὴ ὄλων τῶν ἡ-

δονῶν. Πληροῖ τὴν ζωὴν ἐνδιαφέροντος καὶ ἡσυχίας· ἀναβιδάζει τὴν ψυχὴν, τὴν ἐνισχύει κατὰ τῶν ἐλαττωμάτων, ἐπιφέρει τὴν ἀφθονίαν καὶ ἐνίοτε τὸν πλοῦτον· εἶναι ἐπὶ τέλους ἡ πηγὴ τῆς ἀληθοῦς τιμῆς.

Πολλὰ πρόσωπα δυσκολεύονται νὰ φαντασθῶσιν ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ἐθεμελίωσε τὸν στενότερον σύνδεσμον μετὰ τοῦ πνεύματος ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ τῆς χειρὸς ἐνὸς ἄλλου. Ἐν τούτοις, ὁ λεπτοεργὸς, ὁ στοιχειοχύτης, ὁ κλειθροποιὸς, καὶ ὁ τορνευτῆς δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀναγκαῖοι εἰς τὸν μαθηματικὸν ἢ ὁ τυπογράφος καὶ ὁ χαρτοποιὸς εἰς τὸν λόγιον. Ὑπάρχουσιν εἰς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα προϊόντα σχέσεις, αἵτινες θέτουσι συνεχῶς τὸν πλοῦτον εἰς τὴν ἐξάρτησιν τοῦ πτωχοῦ. Ἡ ἀνάγκη αὕτη, ἣν ἔχομεν οἱ μὲν, τῶν δὲ, ἀποτελεῖ τὸν ἀληθῆ κοινωνικὸν δεσμόν.

Ἴδετε τίμιον ἐργάτην ἀναχωροῦντα ἀπὸ πρῶτας ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του, τὸ πρόσωπόν του εἶναι φαιδρὸν, τὸ βλέμμα του ἐλεύθερον καὶ ἀπτόητον· ἐκτιμᾷ ἑαυτὸν, αἰσθάνεται ὅτι ἔχει ἀξίαν. Μὴ φθονῶν κατ' οὐδὲν τοὺς κάλλιον αὐτοῦ εὐνοηθέντας διὰ τῶν δώρων τῆς τύχης, ὁ φιλόπονος ἐργάτης γινώσκει ὅτι ἡ πολυτέλεια ἐδημιούργησε τὰς ἀνάγκας ταύτας, αἵτινες καθιστῶσι τὴν βιομηχανίαν του ἀναγκαίαν. Μὴ ἐπιθυμῶν τὰς δημοσίους συμφορὰς, φοβεῖται πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ προσβάλλῃ τὴν ἡσυχίαν, ἥς ἀπολαύει. Αἱ λέξεις ἀνεξαρτησία καὶ ἐλευθερία λαμβάνονται παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἀκριβεστέρᾳ αὐτῶν σημασίᾳ· ζῆ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἀνεξαρτησία· καὶ ὅταν τελειώσῃ τὴν ἡμερησίαν του ἐργασίαν, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐλεύθερον, ὡς τὸν ἀέρα.

Ἐν ἐκ τῶν κοινοτέρων σφαλμάτων τῶν ἐργατικῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἐκείν' ὕπερ τοὺς

φέρει νὰ ἐπιθυμῶσι τὴν τύχην τῶν ἀέργων, ἐνῶ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ἀργία εἶναι ἀληθῆς τιμωρία.

Καὶ ἐν τούτοις βλέπει τις πλῆθος ἀτόμων εἰς ὅλας τὰς τάξεις, καὶ εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις νὰ καταδικάζωνται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν ποινὴν τῆς ἀεργείας. Βεβαρυμένοι διὰ τὴν ὑπαρξίν των, ἐγείρονται τὴν πρωτὰν καταβεβλημένοι ἐκ τῆς ἀηδίας τῆς ἀγρυπνίας, ἐκφοβισμένοι ἐκ τῆς ἀηδίας τῆς ἡμέρας, καὶ κατακλίνονται περὶ λυποὶ τὴν ἐσπέραν χωρὶς ν' ἀνακαλέσωσιν εἰς τὴν μνήμην μίαν μόνην καλὴν καὶ ὠφέλιμον πράξιν, ἥτις θὰ τοὺς παρηγορήσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἡμέρας, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἔπεσεν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Τῶν πλουσίων ἡ ἀργία στερεῖ τοὺς ἀνθρώπους παντὸς ἀγαθοῦ, ὅπερ ἠδύνατο νὰ διαχύσῃσι πέριξ ἑαυτῶν. Οἱ πτωχοὶ μαραίνονται ἐν τῇ ἀθλιότητι, καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀποδίδουσι τὰ κακὰ, ἅτινα εἰσὶν ἡ ἀκριβὴς συνέπεια τῆς ἀργίας των.

Ὁλεθριωτάτη εἶναι ἡ διάθεσις τοῦ πνεύματος, ἥτις θραύει τὸν δεσμόν, δι' οὗ ὁ πτωχὸς συνδέεται μετὰ τῆς κοινωνίας, καὶ ἥτις τὸν καθιστᾷ τρόπον τινὰ ξένον ἐν τῇ ζωῇ, ἢ μᾶλλον τὸν μετατρέπει ἀπὸ ὠφέλιμον πολίτην εἰς ἐπαχθὲς καὶ ἐπικίνδυνον ὄν.

Πραγματικῶς ποῖα εἰσὶ τὰ ἄτομα, τὰ διαταράττοντα τὴν κοινὴν ἡσυχίαν; ποῖοι εἰσὶν οἱ ὑποκλέπτοντες τὸν ἄρτον τῆς ἐλεημοσύνης, ἵνα φοιτῶσιν εἰς τὰς διασκεδάσεις κατὰ τὰς ὠραιότερας ὥρας τῆς ἡμέρας; ποῖοι εἰσὶν ἐπὶ τέλους οἱ φαινόμενοι ἐπὶ τῶν θρανίων τῶν δικαστηρίων μας; Οἱ δὲ κ ν ρ οί!

Ἀκόλαστοι εἰσὶν οἱ μὴ γινώσκοντες τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου· ἀπαταιῶνες δὲ οἱ ἀγνοοῦντες πῶς νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας των.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀναπαύσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἐργασίας, ὡς τῆς ἐξουσίας συνδέεται μετὰ τῆς ὑπακοῆς. Καταργήσατε τὴν ἐργασίαν· τότε ἡ ἀνάπαυσις εἶναι ἀγὼν τῆς ψυχῆς καὶ φθορὰ τοῦ σώματος. Διὰ τῆς ἐργασίας ἡ ἀνάπαυσις ἐπανευρίσκει ὅλα τὰ θέλητρα, ὅλας τὰς εὐεργεσίας τῆς συμπληροῦ δὲ τὴν εὐδαιμονίαν ἀντὶ νὰ τὴν διαταράττῃ. Τὸ κενὸν τὸ ἐκ τῆς ὀκνηρίας προεχόμενον, θαυμασίως ἐκφράζεται ἐν τῇ ἀφελείᾳ ταύτῃ ἐπιφωνήσει πτωχῆς γυναικὸς, ἥτις ἤκουε μίαν τῶν συντρόφων τῆς φθονοῦσαν τὴν τύχην τῶν ἀέργων. «Θεὲ μου, ἔλεγε, τί θὰ ἐγενόμην ἂν δὲν εἶχον τί νὰ πράξω».

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(Συνέχεια. — Ἰδε Φυλ. ΙΒΙ)

Ὅπως τύχη τις τῶν πολλῶν τῆς Γυμναστικῆς εὐεργετημάτων πρέπει νὰ παραδίδωται εἰς βαθμιαίας καὶ κανονικὰς ἀσκήσεις· τούτων ἡ ποικιλία καὶ παράτασις, καὶ αἱ ἐπ' ἄκρον ἀσκήσεις δυνατὸν εἶναι νὰ μορφώσωσιν ἀθλητὰς καὶ νὰ ἐξαιρῶσι τὸ ἄθλον τῶν σωματικῶν ἀγῶνων, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἡ ἐμπρέπουσα τῷ ἀνθρώπῳ κατάστασις τῷ ἀνάγκην ἔχοντι σωματικῆς εὐεξίας πρὸς ἐπίδοσιν εἰς τὰ ἔργα τοῦ βίου, καὶ εἰς διανοητικούς μᾶλλον ἀγῶνας. Ὁ Ἰπποκράτης θεωρεῖ τὰς ἐπ' ἄκρον εὐεξίας σφαλεράς· «ἐν τοῖσι γυμναστικοῖσι αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι σφαλεραί, ἢ ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσιν.... μηδὲ τὰς ζυμπτώσιας ἐς τὸ ἔσχατον ἄγειν· σφαλερὸν γάρ· ἀλλ' ὁποῖα ἂν ἡ φύσις ἢ τοῦ μέλλοντος ὑπομένειν ἐς τὸ ἄγειν».

Αἱ βίαιοι καὶ ἄτακτοι ἀσκήσεις φέρουσι κόπῳσιν τοῦ σώματος, δυσκινήσιαν· παρατεταμένοι δὲ οὔσαι, ἀνωμαλίαν περὶ τὴν θρέψιν, ἀδυναμίαν, καὶ παραγῆν καθ' ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν διανοητικὴν σφαίραν· ὥστε οἱ παραδιδόμενοι εἰς μεγάλους σωματικούς πόνους καθίστανται ἀνίκανοι πρὸς σωματικὴν καὶ διανοητικὴν ἐργασίαν. Ἐτι μᾶλλον πάσχουσιν οἱ ἐπιχειροῦντες μεγάλας ὁδοιπορίας καὶ παρατεταμένα κοπιώδη ἔργα· εἰς αὐτοὺς ἐπέρχεται διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ, ἴσχανσις, διάφοροι νόσοι ἰδίως στηθικαί, ὅταν ἡ ἀναπλήρωσις τῶν δυνάμεων διὰ τῶν τροφῶν καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως δὲν εἶνε ἐπαρκής· ἡ ἀνάπαυσις αὕτη εἶνε ἀναγκαία οὐ μόνον ὅπως ἀνακτήσωσιν οἱ μῦς τοῦ σώματος ἢν ἀπώλεσαν συστατικότητα διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς πληθῶραν τῶν προϊόντων τῆς ἀποσυνθέσεως, (γινομένην κατὰ τὴν ὑπερβολικὴν τῶν μυῶν ἀσκήσιν,) ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀναλάβωσι τὴν φυσιολογικὴν τῶν δυνάμειν διὰ νέαν ἐνέργειαν. (α)

(α) Ὅπως καταστήσωμεν καταληπτὰ τὰ φαινόμενα τῆς κοπώσεως, ἃς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ μὴ ἰατρὸς ἀναγνώστης νὰ παραθέσωμεν ἐν ταῦθα χάριν αὐτοῦ πλατυτέραν τούτων ἀνάλυσιν, ἀφοῦ ἰατρολογοῦντες, παρὰ τὴν θέλησίν μας, ἐφθάσχημεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγκην. «ὡς εἰς ὅλα τὰ ὄργανα καὶ τοὺς ἰστούς τοῦ σώματος, οὔτω καὶ εἰς τοὺς μῦς τὰ ὀργανικὰ συστατικά τοῦ αἵματος, ἀδιακόπως ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ δξυγόνου, ὑφίστανται συνεχῆ καύσιν (ἢ συνάντησις τοῦ δξυγόνου τῆς ἀτμοσφαιρας, ἢ γινομένη κατὰ τὴν ἀναπνοὴν, μετὰ τῶν ἀνθρακικῶν στοιχείων τοῦ φλεβικοῦ αἵματος παράγει δξυγόνωσιν ἢ χρηστοποίησιν τούτου, ζωϊκὴν θερμότητα, καὶ

ὡς ἐν τῇ ἀσυμμέτρῳ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος κινήσει καὶ ἀσκήσει ἐπέρχονται βαθμηδὸν ἀνωμαλίαι περὶ τὴν θρέψιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανικοῦ συστήματος ἐπομένως νόσοι, οὔτω καὶ ἐν τῇ ἀκινήσιᾳ, καὶ ἐν τῇ ἐλλείψει τῶν συνήθων ἀσκήσεων τοῦ σώματος χαλαρόνονται οἱ ὀργανικοὶ ἰστοί, καθίσταται δύσκολος ἡ πέψις, βραδεῖα ἡ ἀπορρόφσις, ἀσθενῆς ἡ κυκλοφορία καὶ ἀσθενῆς ἡ θρέψις· ἐπέρχονται δηλ. κατὰπτωσις τοῦ σώματος, νωθρότης τῆς ζωῆς, ἀσθένεια καταθλιπτικαί· ἐὰν ἐν τῇ ἀκινήσιᾳ προσθήσῃ τις τὰς διαφόρους παρεκτροπὰς καὶ καταχρήσεις εἰς ἃς μοιραίως ὑπόκειται ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἐπίβεβλημένον αὐτῷ καθιστικὸν βίον, τοὺς σωματικούς καὶ ψυχικούς πόνους, θέλει ἐννοήσῃ πόσον ὁ βίος ἐν τῇ ἀκινήσιᾳ καθίσταται ἄθλιος.

Ἐν τῇ κινήσει λοιπὸν ὑπάρχει ἡ κυκλοφο-

ἀνθρακικὸν δξυ πρὸς ἔκλυσιν) καὶ τροποποιήσιν, ἥτις βαθμηδὸν ἀπλοποιεῖ τὴν σύστασιν των· φθάσαντα δὲ εἰς τὴν ὀριστικὴν των μορφήν, ἀπάγονται διὰ τῆς φλεβώδους κυκλοφορίας πρὸς τὰ ἐκτὸς διὰ τῶν πνευμόνων, τοῦ δέρματος καὶ τῶν διαφόρων τοῦ ὀργανισμοῦ ἀποκρίσεων· ἀποδεικνύεται δ' ἐκ τῶν πειραμάτων ὅτι ἡ δραστηριότης τῶν ἐσωτερικῶν καύσεων αὐξάνει κατὰ τὴν συστολὴν τῶν μυῶν· δηλ. οἱ ἐν συστολῇ μῦς ἀπορροφοῦσι περισσότερο δξυγόνον, καὶ ἀπολύουσι περισσότερο ἀνθρακικὸν δξυ, ἢ οἱ μῦς οἱ εὐρισκόμενοι ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ἡρέμῳ καταστάσει· ἐν τῇ μετρίᾳ δὲ κινήσει, αἱ ἐσωτερικαὶ αὗται καύσεις ἢ ἀνταλλαγαί, καὶ ἡ ἀπόκρισις τῶν προϊόντων των, (ὡς τοῦ ἀνθρ. δξέως ἀζώτου κλ.) εἰσὶ οὔτω τακτοποιημένοι, ὥστε ὁ μῦς διατηρεῖ τὴν σύστασιν καὶ τὰς φυσιολογικὰς αὐτοῦ

ρία, ἡ θερμότης, ἡ ζωὴ, καὶ ἐν τῇ ἀσκήσει ἥτις ἐστὶ μεθοδικὴ κίνησις, ἡ ἁρμονία τῶν λειτουργιῶν καὶ τῆς εὐεξίας ἢ βάσις.

« Ἡ κίνησις (λέγει ὁ I. Paze) εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος τῆς ζωῆς! (6) δυστυχῆς ὁ παρὰ γυνώρισας τὸν νόμον τοῦτον! ἡ ἐνέργειά

ιδιότητος. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτως, ὁπόταν ὁ μῦς ὑπεβλήθη εἰς ὑπερβολικὴν συστολήν· αἱ ἐσωτερικαὶ ἀνταλλαγαί, ἐπομένως ἢ καῦσις, αὐξάνουσι καὶ ἡ ἀπέκκρισις δὲν ἐπαρκεῖ διὰ νὰ ἀπαγάγῃ τὰ προϊόντα τῆς ἀποσυνθέσεως· τότε ἡ σύνθεσις τοῦ μῦος ἀλλοιοῦται, καίτοι τὸ ἀρτηριακὸν αἷμα ἀκολουθεῖ φέρον συστατικά τῆς θρέψεως, καὶ ὀξυγόνον· αἱ καύσεις ἐνεργοῦνται δυσκόλως καὶ ἀτελῶς ἐντὸς τοῦ μυϊκοῦ ἴστού, συμπεφορημένου ὑπὸ τῶν προϊόντων τῆς ἀποσυνθέσεως· ἡ συστατικότης δὲν βραδύνει ν' ἀδυνατίσῃ, καὶ ὁ μυϊκὸς ἴσος ὑφίσταται κατάθλιψιν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα κόπωσης.

Ἐξάγεται τῶντι ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Brout ὅτι ἡ ἀναλογία τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέως αὐξάνει εἰς τὸν ἐκπνεόμενον ἀέρα μετὰ μετρίαν ἄσκησιν, ἐνῶ ἐν καιρῷ κοπώσεως τῆς ἐπελθούσης μετὰ ἰσχυρὰν καὶ βιαίαν ἄσκησιν, ἡ ἀναλογία τοῦ ἀνθρ. ὀξέως ἐλαττοῦται. Ἀνάπαυσις ἀρκούντως παρατεταμένη, ὥστε διὰ τῆς ἀπεκρίσεως ν' ἀπαλαχθῶσιν οἱ ἴστοι τῆς αὐξήσεως τῶν προϊόντων τῆς ἀποσυνθέσεως, ἀποβάλλει τὴν κόπωσην καὶ ἀποκαθίστησιν εἰς τὴν συστατικότητά ὅλην αὐτῆς τὴν ἐνέργειαν».

(Gavarret. Les Phénomènes Physiques de la vie.)

(6) Ἐν τῇ ἐντελῇ καὶ ἀπολύτῳ ἀκίνησι ἀνὸς μέλους τῇ ἐπερχομένῃ μετὰ παράλυσιν τῶν ἐπ' αὐτοῦ διηλωμένων νεύρων, ἐπέρχε-

του δεσμευομένη θ' ἀποβῆ πυρετὸς, νευρικοὶ πόνοι, κακουχία, ὑποχονδρία, νόσος, μᾶρασμός, ἀπελπισία, θάνατος· ἡ φύσις ἀπαιτεῖ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἀπαιτεῖ ἀπολύτως».

Διὰ τῆς ἁρμονικῆς καὶ κανονικῆς τοῦ σώματος ἀσκήσεως διαπλάσσεται καὶ ὑποστηρίζεται ἡ εὐάρεστος ἐκείνη κατάσταση, ἡ ὑγιεινὴ, ἢ πᾶς τις θνητὸς δι' ἑαυτὸν εὐχεταί, διότι ἐν ταύτῃ καὶ βίος καὶ ἀπόλαυσις, καὶ ἐλπίδες, εἰσὶν ἰδίας εὐδαιμονίας ἀντικείμενα. Διὰ δὲ τῆς κανονικῆς ἀσκήσεως ἀναλαμβάνει τὸ σῶμα ζωὴν καὶ ἐνέργειαν ὁσημέραι θλιβόμενον ὑπὸ μοχθηρᾶς διαίτης, ὑπὸ ἀτμοσφαιρικῶν ἐπιρροῶν, ὑπὸ ἐξαναγκαστικῆς ἡρεμίας (ὡς συμβαίνει εἰς τὴν μαθητείαν, καὶ τινα ἐπαγγέλματα,) καὶ ὑπὸ ἀορίστου καὶ διὰ μακροῦ χρόνου παρασκευαζομένης τοῦ ὄργανισμοῦ διαταράξεως, εὐαισθησίας καὶ ἐρεθιστικῆς ἀτονίας προερχομένης ὑπὸ ἀτάκτου καὶ ἐκδεδητημένου βίου. (γ)

ταί ἰσχυασίαι, ἀτροφία, κατάψυξις καὶ ζωὴ προσεγγίζουσα εἰς τὸν θάνατον τοῦ παραλυθέντος μέρους.

(γ) Ἐπρεπεν ἐνταῦθα νὰ θεώσωμεν τὰς ἀρετὰς τῆς Γυμναστικῆς κατὰ τινων νοσηρῶν τοῦ σώματος καταστάσεων καὶ ἀλλοιώσεων, καὶ πόσας ἢ θεραπευτικὴ εὐρίσκει ἐν αὐτῇ δυσεπιτεύκτους παρ' ἄλλης θεραπείας, ὠφελείας κατὰ τῶν χοιραδικῶν καὶ ραχιτικῶν παθήσεων, κατὰ τῶν ἀδυνάτων καὶ κακῶς διαπεπλασμένων ὄργανισμῶν, κατὰ πολλῶν νευρικῶν διαταράξεων, καὶ ἐν γένει κατὰ τῆς καταπτώσεως τῆς ζωῆς, ἢν διασκευάζει ἐπὶ τὸ βέλτιον κατὰ παράδοξον τρόπον· ἀλλὰ ἐν τῷ παρόντι, ἐξετάζομεν ὑπὸ ὑγιεινῆν ἔποψιν τὴν Γυμναστικὴν, ἥτις ὡς εἴπομεν διαιρεῖται εἰς ἰατρικὴν καὶ ἀπλῆν.

Ἐκδηλώσαντες ἐν ὀλίγοις τὸν σκοπὸν τῆς παρουσίας μελέτης, μεταβαίνομεν εἰς τὸ δεύτερον καὶ πρακτικώτερον αὐτῆς μέρος.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ὅτι ἐκ φύσεως ἄγεται πρὸς τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἄσκησιν, μάλιστα τὰ παιδιὰ· ταῦτα ἄνευ προτροπῆς καὶ διδαχῆς τέρπονται εἰς τὸ τρέχειν, πηδᾶν καὶ ταράττειν τὴν οἰκίαν διὰ φωνῶν καὶ ἀλμάτων· τὸ ἐνστικτὸν ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως ὑπηρετεῖ θαυμασίως τὴν ἐλευθερίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἥς μόνον ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ψυχρὰ σοβαρότης τῶν παιδαγωγείων ἐπιρραζοῦσι τὸν ἐλαφρὸν καὶ ἐπιχαρῆ χαρακτῆρα. «Τὸ ἐνστικτὸν προῖσται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τρυφερῶν τῆς ἡλικίας ταύτης μελῶν καὶ δυνάμεων»· διὸ ἡ παιδικὴ ἡλικία ἀποστρεφόμενη τὴν ἀκίνησιν, σκιρτᾷ, ἀναρριχᾶται εἰς τὰ δένδρα, ἐπιβουλεύεται τὰ πτηνὰ, ὑποφέρουσα τοὺς πόνους καὶ παλαιούσα πρὸς ἐνδεχομένην ἀντίστασιν, ἡ παιδιὰς χάριν. Ἐκάστη ὥρα τοῦ ἔτους εἶνε καὶ ὥρα ἰδία πρὸς παιδιὰς καὶ ἀσκήσεις· εἰς ὅλους δὲ τοὺς τόπους, καὶ εἰς ὅλα τὰ κλίματα ἐπικρατεῖ ἡ παγκόσμιος τῶν παιδῶν πρὸς τὰ παιγνίδια συμφωνία· παρεκτὸς τῶν πόλεων, ἐνθα ὁ φυσικὸς βίος παρεξέκλινε τῆς φυσικῆς τρογιᾶς του διὰ νὰ ἀφήσῃ ἐν τῷ γενομένῳ κενῷ τὴν ἀθυμίαν, τὴν ὠχρότητα καὶ τὸν μαρασμὸν τῆς ἀνθηρᾶς ἡλικίας. Ἡ πρὸς παιδιὰς καὶ ἀσκήσεις τῶν παιδῶν ῥοπή θὰ ἦτο θαυμασία διὰ τὴν φυσικὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, ἐὰν ταῦτα δὲν εὕρισκον, καὶ μάλιστα προῶρως ἀνοικτάς, τὰς πύλας τῶν παιδαγωγείων καὶ τῶν Σχολείων τὰ ὅποια ὡς ἔχουσι

ἐν τῇ Ἀνατολῇ (δ) εἰσὶν ὁ τάφος, ἐν ᾧ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ φυσικὴ τῶν παιδῶν ἀνάπτυξις θάπτεται:

Ἡ νεαρὰ ἡλικία ἐμφανιζομένη εἰς τὸν βίον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ πολλὰς κληρονομικὰς προδιαθέσεις, καὶ πολλὰ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἐκπληρώσῃ, ἔρχεται μὲ μίαν καὶ μόνην ἀλλὰ κεφαλαιώδη ἀρχὴν ἢ βάσιν, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδὲν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ ὑγεία! Θεμελιώδης καὶ ἀναγκαία βάσις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως· διὸ πρέπει νὰ λαμβάνηται πεφωτισμένη φροντίς ὑπὲρ τῆς πρώτης ἡλικίας, ἥς ἡ καλὴ ἢ κακὴ σωματικὴ διάπλασις ἔχει σημασίαν εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ ἄσκησις τῶν παιδῶν εἶνε τι τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὴν ὑγείαν. Ἐγνωρίσαμεν ἤδη πῶς ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ ὄργανισμὸς δὲ ὡς ὁ τῶν παιδῶν εὐρισκόμενος ἐν τῇ διαπλάσει καὶ ἀναπτύξει αὐτοῦ, ἀπαιτεῖ τὴν κίνησιν, καὶ ζημιούται σπουδαίως ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀσκήσεως· διὸ πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ βαδίζωσι, νὰ τρέχωσιν εἰς καθαρὸν ἀέρα, νὰ πίπτωσι καὶ νὰ ἐγείρωνται ἀφινόμενα ἐλεύθερα εἰς τὰς κινήσεις των μακρὰν τῆς σπουδαιότητος τῶν ἀριστοκρατικῶν θαλάμων καὶ τῶν ὀχληρῶν τῆς εὐγενείας ἔξεων. Ἡ χλόη, τὰ δένδρα, τὰ ἄνθη, τὰ πτηνὰ, ἢ τῆς ἐξοχῆς αὔρα, ἢ αἰθρία τοῦ οὐρανοῦ, εἶνε στοιχεῖα εὐεξίας διὰ τὰ παίζοντα παιδιὰ, ἅτινα ἐπανερχόμενα εὐθυμα ἐκ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν οἰκίαν,

(δ) Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς πολλὰ μέρη συνοιδότες τὰς ἐκ τῆς Γυμναστικῆς ὠφελείας, εἰσήγαγον ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς πρὸ πάντων Σχολείοις τὴν Γυμναστικὴν, ἀλλὰ λίαν ἀμεθόδως καὶ ἀτελῶς· ἀλλαχοῦ δὲ ἐνέγραψαν αὐτὴν μόνον ἐν τῷ κανονισμῷ τῶν μαθημάτων.

τρώγουσιν ἀπλήστως, χωνεύουσι τὰς τροφὰς εὐκόλως, κοιμῶνται ἀναπαυτικῶς καὶ τρέφονται θαυμασιῶς· αὐτὴ εἶνε ἡ φυσιολογικὴ τοῦ σώματός των κατάστασις, αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπιτηρώσιν οἱ γονεῖς δι' ἀπλουστάτης καὶ ἀνεξόδου συνταγῆς—τῆς κινήσεως! —Ἡ ἡλικία αὕτη εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐτυχῆς διότι εἶνε ἐλευθέρᾳ εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἀθῶας θελήσεις τῆς· ἀλλ' ἡ ἐλευθερία τῆς αὕτη πόσον εἶναι βραχεῖα! (ε) (ἀκολουθεῖ)

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια — Ἰδε φυλλάδιον ΙΒ'.)

Εἰποῦσα τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη καὶ διελθοῦσα τὸ δωμάτιον ἔγεινεν ἄφαντος ὄπισθεν ἐνὸς παραπετάσματος.

Ἡ ἄλυσις τῆς Βακχίδος δὲν ἦτο, ὡς ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ τις, ἀπλοῦν περιλαίμιον περιστρεφόμενον δις ἢ τρίς ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ἢ ἀνεκτίμητόν τι κόσμημα διὰ τὴν κομψότητα καὶ τελειότητα τῆς ἐργασίας· ἦτο ἀληθῆς τις ἄλυσις, ὀγκώδης ὡς ἐκεῖναι δι' ὧν περιβάλλουσι τοὺς εἰς τὰς ἐργασίας τῶν σκωριῶν καταδικασθέντας φυλακισμένους, μακρὰ πολλῶν πῆχυν καὶ ἐκ καθαρωτάτου χρυσοῦ.

Ἡ Βακχίς προσέθετε καθ' ἕκαστον μῆνα εἰς τὴν ἄλυσιν αὐτὴν κρίκους τινάς. Ὅποταν ἀπεγύμνου βασιλέα τινὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἢ

(ε) Πολλοὶ τῶν γονέων περιορίζουσιν εἰς τὰ Σχολεῖα ἔνθα πολλαὶ δεκάδες παιδίων συνδιακτώνται, τὰ μόλις τετραετῆ τέκνα των ὅπως ἀπαλλαγθῶσι τοῦ θορύβου τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσχυρῶν καὶ ἀταράχων μικρῶν πλασμάτων.

τινα μέγα ἄρχοντα τῆς Περσίας, Ἀθηναῖον τινα πλούσιον ἰδιοκτήτην, ἔτηκε τὸν χρυσὸν τὸν ὅποιον παρ' αὐτῶν ἐλάμβανε καὶ ἐμεγάλυνε τὴν ἀνεκτίμητόν της ἄλυσιν.

Ἡ ἄλυσις αὕτη προὐρίσται νὰ τῆ χρησιμεύσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γήρατός της, ὅτε οἱ ἔρασταὶ ἔντρομοι, ἐκ μιᾶς ἀναφαινομένης βυτίδος ἢ τριχός τινος λευκῆς καταφαινομένης ἐπὶ τινος μαύρου πλοκάμου, θὰ στρέψωσι φέροντες τοὺς πόθους των καὶ τὰ βαλάντια των παρά τινε ἄλλῃ ὀλιγώτερον ἐπιφανεῖ, ἀλλὰ νεωτέρα καὶ ἀνθηροτέρα. Προβλεπτικὸς μύρμηξ, ἡ Βακχίς, ἐν τῷ ἐν ἡδοναῖς ἀτάκτῳ βίῳ της, σκέπτεται ὅτι ὁ χειμὼν πρόκειται νὰ ἔλθῃ καὶ συνάξει κόκκους χρυσοῦς διὰ τὴν κακοκαιρίαν. Γνωρίζει καλῶς ὅτι οἱ ἔρασταὶ οἵτινες ἀπαγγέλλουσι σήμερον στίχους ἐξαμέτρους ἢ πενταμέτρους ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ της, θὰ τὴν ἔρριπτον ἔξω καὶ θὰ τὴν ἀπέβαλλον διὰ τῶν δούλων των τῆ προσθήκη βαρέων κτυπημάτων ἐάν, γεγηρακυῖα καὶ κυρτὴ ὑπὸ τῆς ἀθλιότητος, ἤθελε πορευθῆ παρακαλοῦσα εἰς τὸ κατώφλιόν των καὶ τὴν γωνίαν τοῦ ὑπηρετικοῦ βωμοῦ των. Ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀλύσου της, ἐκ τῆς ὁποίας ἤθελεν ἀποσπᾶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀριθμὸν τινα κρίκων, θὰ ζήσῃ ἐλευθέρᾳ, ἀφανῆς καὶ ἀμέριμνος εἰς τι χωρίον ἄγνωστον, καὶ θὰ τελευτήσῃ ἡσύχως, ἀφίνουσα τὸ ἀντίτιμον λαμπρᾶς κηδείας καὶ τὰ πρὸς ἀνίδρυσιν βωμοῦ τινος εἰς τὴν προστάτιν Ἀφροδίτην ἀναγκαῖα χρήματα. Τοιαῦται ἦσαν αἱ σοφαὶ προφυλάξεις, τὰς ὁποίας Βακχίς ἡ ἑταῖρα ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ κατὰ τῆς μελλούσης δυστυχίας καὶ τῆς στέρησεως καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ γῆρας ἤθελε τὴν ἀπομονώσει· διότι ἑταῖρα τις δὲν ἔχει τέκνα, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, οὔτε οὐδὲν ἐξ ὧν ἀφοσιῶνται εἰς αὐτὴν

καὶ πρέπει ἐπὶ τέλους αὐτὴ μόνη νὰ κλείσῃ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς.

Ζητεῖν τὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος, ἦτο ταῦτο τοῦ ζητεῖν ἐν χρυσοῦν μῆλον ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων. Ἡ Πλαγκὼν ἐγνώριζε καλῶς τοῦτο· διότι πῶς ἠδύνατο ἡ Βακχίς νὰ ἐνδώσῃ πρὸς χάριν μιᾶς ἀντιζήλου καὶ ἀποστερηθῆ ἐν μιᾷ στιγμῇ τῶν καρπῶν πολυτελοῦς οἰκονομίας, τοῦ μόνου θησαυροῦ της, ὃν εἶχε προωρίσει διὰ τὰ γηρατεῖα της; Ἄρα ἡ αἰτίσις αὕτη ἦτο μία πρόφασις ἐκ μέρους τῆς Πλαγκὼν μαρτυροῦσα προφανῶς τὴν ὀριστικὴν ἀποπομπὴν τοῦ τρελλοῦ ἐρωτευμένου.

Ἐν τούτοις ὁ Κτησίας δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῆ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Πλαγκὼν. Ἄπασαι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἵνα τὴν ἐπανίδῃ καὶ τῆ ὀμιλήσῃ ἀπέβησαν ἄκαρποι, ἐξηκολούθη δὲ νὰ πλανᾶται ὡς σκιά ὑπὸ τὴν οἰκίαν της ἐναντίον τῶν ἀπειλῶν τῶν δούλων καὶ τῶν ἀκαθάρτων ὑδάτων μεθ' ὧν τὸν περιέσχον καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν παραθύρων.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καὶ ἐν τελευταίον διάδημα. Κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἀνεύρε μίαν τριήρην ἣτις ἦτο διὰ τὴν Σάμον· ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον, ὀμίλησεν αὐτῷ ἐν συντόμῳ περὶ τοῦ σκοποῦ του καὶ ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῷ πλοίῳ ἀντὶ δρακὸς χρυσοῦ.

Ἰδοὺ ὁποία ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ Κτησία.— Νὰ πορευθῆ εἰς τὸν οἶκον τῆς Βακχίδος, νὰ λούσῃ διὰ τῶν δακρύων του τοὺς πόδας της καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ ἐν ὀνόματι ὄλων τῶν θεῶν τοῦ τε Οὐρανοῦ καὶ Ἄδου, χάριν τοῦ πάλαι πρὸς αὐτὸν ἔρωτός της, χάριν τῆς γραίας μητρός του ἣτις θὰ ἀπέθνησκε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἄλυσιν ἣν ἀπῆτει ἡ Μιλησία Πλαγκὼν, ὡς ἀντίτιμον τοῦ ἔρωτός της.

Βλέπετε καλῶς ὅτι ὁ Κτησίας ἦτο ἐντελῶς

τρελλός. Ἐν τούτοις ἡ τύχη του ἐξήρτητο ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τελευταίας ταύτης ἀποπείρας· ἄλλως δὲν τῷ ἀπέμενε ἄλλο τι ἢ νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ λευκὸν του στήθος τὸ δῆξ ἐγχειρίδιόν του καὶ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ὑπαρξίν του, ἣν ἐθεώρει βάρος ἄνευ τοῦ ἔρωτος τῆς Πλαγκὼν.

Ἐν τούτοις ἐνῶ ὁ ἄπελπις ἦρωσ μας τοιαῦτα ἐσκέπτετο, ἡ τριήρης ἐσχίζεν ἐν ταχύτητι διὰ τῆς πλώρας τὰ ὕδατα καὶ αἱ τελευταῖαι τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐσβύνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅτε ὁ Πρωράτης ἀνέκραξε: Γῆ! Γῆ!

Ἀφίκοντο εἰς Σάμον.

Μόλις ὁ ἥλιος ἐχρύσου τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ὁ Κτησίας εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τῆς Βακχίδος, ὑποσχόμενος 20 λευκάς δαμάλεις εἰς τὸν θεὸν τῆς εὐγλωττίας Ἑρμῆν καὶ 400 ζεύγη περιστερῶν εἰς τὴν θεᾶν Ἀφροδίτην.

Εἰς ἀρχαῖος δούλος τῆς Βακχίδος τὸν ἀνεγνώρισε.

— Πῶς! εἰσθε σεῖς, Κτησία; ὁποία ὠχρότης· ὁποία ἀταξία κόμης. Ὁμοιάζετε, ἕνεκα τοῦ ἀτημελοῦς τῆς ἐνδυμασίας σας, πρὸς χωρικὸν, ἢ πρὸς λυρικὸν ποιητὴν. Ἄλλοτε ἦσθε πρότυπον κομψότητος. Θεέ μου! ἡ χλαμὺς σας εἶναι ἐσχισμένη.

— Δὲν εἶμαι ὡς ὑποθέτετε πτωχὸς, εἶμαι δυστυχῆς. Ἰδοὺ, λάβε τὸ πουγγεῖον αὐτὸ καὶ φρόντισε ἀμέσως νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν κυρίαν σου.

Ὁ γέρον δούλος, ὅστις, ἕνεκα τῆς πολυχρονίου παρὰ τῆ Βακχίδι ὑπηρεσίας του, εἶχεν εἰς ὁποιανδήποτε ὥραν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον, ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα.

— Τί τρέχει λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἰδοῦσα τὸν ἀρχαῖον ὑπηρετὴν εἰσελθόντα μετὰ τρόπου προδίδοντος σπουδαίαν εἴδησιν.

— Εἶναι κάποιος κάτω ἐπιθυμῶν νὰ σᾶς

ἴδῃ ὁ χρυσοῦς δὲ οὗτος ἦν μοι προσέφερε, προ-
δίδει τὴν ἀνυπομονησίαν του. Εἶναι κάποιος
ἀγαπήσας ποτε ὑμᾶς παραφόρως.

— Ἀγαπήσας μὲ ποτε παραφόρως! Τότε
δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Κτησί-
αν' μόνος αὐτὸς μ' ἠγάπησε παραφόρως καὶ
εἰλικρινῶς.

— Ὁ αὐθέντης Κτησίας, κυρία, καθὼς λέ-
γετε.

— Ὁ Κτησίας; ὁ ἀγαπητὸς Κτησίας εἶ-
ναι κάτω καὶ ζητεῖ νὰ μὲ ἴδῃ; Ἰπαγε, τρέ-
ξε ἀμέσως, κάμε πτερὰ καὶ ὅσον οἶδ' τε τα-
χύτερον ὀδήγησον αὐτὸν πλησίον μου.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθε μετὰ ταχύτητος ἀσρα-
πῆς, ἀσυνήθους εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ Βακχίς τῆς Σάμου ἦτο μία καλλονὴ ὄ-
λως διάφορος ἐκείνης τῆς Πλαγκῶν. Ἦτο ὑ-
ψηλὴ, εὐστροφος, μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ
κόμην ἐβθενώδη μὲ μειδιάμα οὐράνιον εἰς
χείλην ὡς τὸ βόδιον κόκκινα, μὲ βραχίονας
στρογγύλους ἀπολήγοντας εἰς χεῖρας μικροσκο-
πικὰς σχεδὸν καὶ κανονικότητος ἐκτάκτου.

Ἡ Πλαγκῶν καὶ ἡ Βακχίς ἦσαν αἱ δύο
θελκτικότεραι ἑταῖραι τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ-
μολογητέον ὅτι ὁ Κτησίας, ὁ ἀξιωθεὶς τοῦ ἔ-
ρωτος τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν, πρέπει νὰ
ἦτο ὁ εὐνοούμενος τῶν Θεῶν.

Ὁ γέρον ὑπηρετὴς ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ
Κτησία.

Ὁ Κτησίας ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ ἀνακλίν-
τρου ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο νωχελῶς ἡ Βακχίς·
ἐπὶ τῇ θεᾷ δὲ τῆς ἀρχαίας του ἐρωμένης ἠσ-
θάνθη κάτι τι ἐκτακτον ἐν ἑαυτῷ βιαία τις
συγκίνησις κατέλαβε τὴν καρδίαν του καὶ ἀ-
δύνατος ὡς ἦτο, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ὀ-
δύνης, τῶν δακρῶν, τῆς ἀπελπισίας τοῦ πα-
ρελθόντος καὶ τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ μέλλον-
τος, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν

ἐν ἣ ὑπεβάλλετο, ἀλλ' ἔπεσε κατὰ γῆς λει-
πόθυμος.

Ἡ Βακχίς ἐν ἐκπλήξει καὶ ταραχῇ ἔδραμε
πρὸς αὐτὸν, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της
καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν ὑπηρετριῶν της μετέφερεν
αὐτὸν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου, ὅπου τὸν ἀ-
πέθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἥτις ὡσεὶ ν' ἀνεγνώ-
ρισε τὸν παλαιὸν πελάτην της, ἐξέβαλλε
κραυγὴν τινα, ἥτις ἀδυνατοῦμεν νὰ ὀρίσωμεν
ἀν ἦτο χαρὰς ἢ δυσαρσεκείας.

Ὅτε ὁ Κτησίας ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ θερμὸν καὶ
ὑγρὸν φίλημα τῆς Βακχίδος, ἥτις τὸν ἐθεώρει
μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας καὶ ἐνδιαφέροντος.

— Πῶς εἶσαι, ἀγαπητὴ μου ψυχὴ; ἠρώ-
τησεν ἡ Βακχίς, ἥτις ἐξέλαβε τὴν λειποθυμί-
αν τοῦ Κτησία ὡς ἀποτέλεσμα χαρᾶς.

— ὦ Βακχίς! πρέπει ν' ἀποθάνω, ἀπε-
κρίνατο ἐκεῖνος μετὰ φωνῆς ἀδυνάτου καὶ πε-
ριβαλὼν τὸν τράχηλον τῆς ἑταίρας διὰ τῶν
βραχιόνων του.

— Ν' ἀποθάνῃς! καὶ διατί; Μὴ δὲν εἶσαι
νέος, ὡραίος; μὴ δὲν ἀγαπάσαι; Ποία γυνή,
ἀλλοίμονον! δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσῃ; Διὰ ποίαν
αἰτίαν ὀμιλεῖς περὶ θανάτου; Θάνατος! εἶναι
μία λέξις ἥτις δὲν ἀρμόζει εἰς ἐν τόσον ὡραῖον
στόμα. Ποία ἐλπίς σοὶ διεψεύσθη; Ποῖον δυσ-
τύχημα σου ἐπῆλθεν; Μὴ ἡ μήτηρ σου ἀπέ-
θανε; Μὴ ἡ Ἄρτεμις ἐζήλευσε τὰ πλούτη
σου; Μὴ ὁ Βάκχος τοὺς ὡραίους ἀμπελώνας
σου; Ἡ τύχη, ἥτις εἶναι μία γυνή καὶ αὐτὴ
εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ μίσος ἐναντίον
σου.

— Βακχίς, σὺ μόνη δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς·
σὺ ἡ μᾶλλον καλὴ, ἡ γενναιοτέρα τῶν γυναι-
κῶν· ἀλλ' ὄχι, δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ σοὶ
ἐξομολογηθῶ. Εἶναι ἡ παράκλησίς μου μία
παραδοξολογία, ἥτις θὰ μὲ χαρακτηρίσῃ ὡς

ἓνα τρελλὸν δραπετεύσαντα ἐκ τῶν Ἀντικι-
θῆρων.

— Ὁμίλει, τέκνον. Τί ἄρᾳ γε δύνασαι νὰ
μοὶ ζητήσῃς σὺ, ἦν τοσοῦτον παραφόρως ἠ-
γάπησα καὶ ἀγαπῶ, ἀν καὶ ἐπρόδωσας τὸν ἔ-
ρωτά μου χάριν μιᾶς ἄλλης—εἶθε νὰ ἐπισύ-
ρῃ ἐναντίον της τὴν ὀργὴν τῆς Ἀφροδίτης—
τί εἶναι λέγω δυνατόν νὰ μοὶ ζητήσῃς καὶ τὸ
ὅποιον νὰ μὴ σοὶ παραχωρήσω αὐθωρῖ, ἔστω
ν' ἀπορᾷ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου;

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΓΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ

ἐκ τῶν τοῦ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΔΕΣΠΑΡΑΗ

Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ

Γ. ΠΟΓΓΗ.

Γῆ. — Ἀγαπητὴ Σελήνη, ὡς οὔσα πρόσω-
πον, καθὼς ἤκουσα πολλάκις νὰ λέγωσιν οἱ
ποιηταί, γνωρίζω ὅτι δύνασαι νὰ ὀμιλήσῃς καὶ
νὰ ἀπαντᾷς ἐκτὸς τούτου, τὰ παιδία μας
λέγουν ὅτι ἔχεις στόμα, βίνα καὶ ὀφθαλμοὺς
ὡς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ὅτι τὰ βλέπουν ἰδίως
ὄμμασι, τὰ ὅποια βεβαίως θὰ ἔχουν τὴν
ὄρασιν ὀξυτάτην κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικί-
αν. Ὡς πρὸς ἐμὲ, πέποιθα ὅτι δὲν ἀγνοῆς
ὅτι εἶμαι ὡσαύτως ἐν πρόσωπον. Μάλιστα
ὅτε ἤμην νεώτερα ἐγέννησα πολλά τέκνα, ἐ-
πομένως δὲν θ' ἀπορήσῃς ἀκούουσά με λα-
λοῦσάν. Λοιπὸν, ὡραία μου Σελήνη, καίτοι
εὐρισκομένη πλησίον σου ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶ-
νας, ὦν λησμονῶ τὸν ἀριθμὸν, δὲν σοὶ ἀπέ-
τεινα μέχρι τοῦδε τὸν λόγον, διότι αἱ ὑποθέ-
σεις μου μὲ ἀπασχόλουν εἰς τρόπον ὥστε δὲν
μοὶ ἐπερίσσευεν καιρὸς νὰ φλυαρήσω. Τώρα

ὁμως, ὅτε αἱ ἐργασίαι μου ἱκανῶς ἠλλατώθη-
σαν, μάλιστα ὡς δύναμαι εἰπεῖν βαίνουσιν αὐ-
τομάτως, δὲν ἠξέσρω πῶς νὰ διέλθω τὰς ὥ-
ρας καὶ καταλαμβάνομαι ὑπ' ἀνίας· ἀλλὰ
σκοπεύω εἰς τὸ μέλλον νὰ σοὶ ὀμιλῶ συχνά
καὶ νὰ φροντίζω πολὺ περὶ τῶν πράξεών σου
ἀν τοῦτο δὲν σὲ δυσαρσετεῖ.

Σελ. — Μὴ περὶ τούτου ἀμφίβαλλε. Εἶθε
ὄλαι μου αἱ ἐνοχλήσεις νὰ ἦσαν ὡς αὐτὴ τὴν
ὀποῖαν λέγεις ὅτι θὰ μοὶ δώσῃς. Ἐὰν θέλῃς
νὰ μοὶ ὀμιλήσῃς, ὀμίλει μοι ἐλευθέρως, διότι,
καίτοι φίλη, ὡς πιστεύω ὅτι γνωρίζεις, τῆς
σιωπῆς, ἐγὼ χάριν σου θὰ σὲ ἀκούω καὶ θὰ
σοὶ ἀπαντῶ.

Γῆ. — Ἀκούεις τὸν ἠδύτατον ἦχον τὸν ὀ-
ποῖον διὰ τῆς κινήσεως των ἀποτελοῦσι τὰ
οὐράνια σώματα;

Σελ. — Νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν οὐδὲν
ἀκούω.

Γῆ. — Οὐδ' ἐγὼ ἀκούω ἄλλο τι, πλὴν τῆς
ταραχῆς τοῦ ἀνέμου ὅστις τρέχει ἀπὸ τῶν
πόλων εἰς τὸν ἰσημερινὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ἰση-
μερινοῦ εἰς τοὺς πόλους, χωρὶς νὰ παρέχῃ
τεκμήριον ἐλαχίστης μουσικῆς γνώσεως. Ἄλλ' ὁ
Πυθαγόρας λέγει, ὅτι αἱ οὐράνιοι σφαῖραι
ἀποτελοῦσιν ἦχον θαυμασίως γλυκύν, ὅτι καὶ
σὺ μετέχεις αὐτοῦ, οὔσα ἡ ὀγδόη χορδὴ τῆς
παγκοσμίου αὐτῆς λύρας, ἀλλ' ὅτι εἶμαι κε-
κωφωμένη ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἦχου καὶ ἐ-
πομένως δὲν τὸν ἀκούω.

Σελ. — Καὶ ἐγὼ θὰ ἐκωφάθην ἀναμφιβό-
λως, ὡς δ' εἶπον δὲν τὸν ἀκούω, οὐδὲ γνωρί-
ζω ὅτι εἶμαι χορδὴ.

Γῆ. — Λοιπὸν, ἄς ἀλλάξωμεν ὀμιλίαν.
Εἰπέ μοι, εἶσαι ἀληθῶς κατωκνημένη ὡς βε-
βαιούσι καὶ ὀμνύουσι τοσοῦτοι παλαιοὶ τε καὶ
νέοι φιλόσοφοι ἀπὸ τοῦ Ὀρφῆως μέχρι τοῦ
Δεσλάδοε; Ἄλλ' ἐγὼ ὅσον καὶ ἀν προσπα-

θῶ νὰ μὴ κύνω τὰ κέρατά μου, ἄπερ οἱ ἄνθρωποι καλοῦσιν ὄρη καὶ ἀκρωτήρια, διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὁποίων σὲ παρατηρῶ δίκην κοχλίου, δὲν κατορθῶν ν' ἀνακαλύψω εἰς σὲ οὐδένα κάτοικον, ἂν καὶ ἀκούω ὅτι Φαβρίκιος τις Δαυίδ, ὅστις ἔβλεπε κάλλιον τοῦ Δυγέως ἀνεκάλυψε ποτὲ τινὰς οἴτινες ἠπλωνον τὴν πλῆσιν των εἰς τὸν ἥλιον.

Σελ. — Οὐδὲν ἔχω νὰ εἶπω περὶ τῶν κερμάτων σου. Εἶναι ἀληθές ὅτι κατοικοῦμαι.

Γῆ. — Ὅποιον χρῶμα ἔχουν οἱ ἄνθρωποι σου;

Σελ. — Τίνες ἄνθρωποι:

Γῆ. — Οἱ ἐπὶ σοῦ κατοικοῦντες. Δὲν εἶπας ὅτι κατοικεῖσαι;

Σελ. — Ναί. Τί ἐκ τούτου;

Γῆ. — Ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἦναι ζῶα πάντες οἱ κάτοικοί σου.

Σελ. — Οὔτε ζῶα, οὔτε ἄνθρωποι, οὐδὲ γνωρίζω κἂν ποίου εἴδους πλάσματα εἶναι καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δέ. Μάλιστα ἐκ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τὰ ὅποια ἔθιξες, καθ' ὅσον ἀφορᾷ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τοὺς ἀνθρώπους, οὐδὲ γρῦ ἐνόησα.

Γῆ. — Ποίου λοιπὸν εἴδους λαοὶ εἶναι οὗτοι;

Σελ. — Πολλῶν καὶ διαφόρων, τοὺς ὁποίους σὺ ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ ἀγνοῶ τοὺς ἰδικούς σου.

Γῆ. — Τοῦτο μοὶ φαίνεται τόσω παράδοξον, ὥστε ἂν μὴ τὸ ἤκουον ἀπὸ σὲ αὐτὴν, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον κατ' οὐδένα τρόπον. Κατεκτῆθης ποτὲ ὑπὸ τινος τῶν κατοίκων σου;

Σελ. — Καθ' ὅσον γνωρίζω, ὄχι. Ἄλλὰ πῶς καὶ διατί;

Γῆ. — Χάριν φιλοδοξίας ἢ χάριν πλεονεξίας, διὰ τῆς διπλωματίας ἢ διὰ τῶν ὅπλων.

Σελ. — Δὲν γνωρίζω τί σημαίνουν ὅπλα, φιλοδοξία, διπλωματία, ἐν γένει ὅ,τι μοὶ λέγεις.

Γῆ. — Βεβαίως ὁμως, ἐὰν μὴ γνωρίζῃς τὰ ὅπλα, θὰ γνωρίζῃς τὸν πόλεμον, διότι πρὸ μικροῦ ἔτι εἰς τῶν ἐνγαῦθα φυσικῶν ἀνεκάλυψεν αὐτόσε διὰ τινος τηλεσκοπίου ὄργανου διὰ τοῦ ὁποίου βλέπει τις πολὺ μακρὰν, ὠραῖόν τι φρούριον μετὰ τῶν προμαχόνων του ὀρθίων' σημείον ὅτι οἱ ἄνθρωποι σου συνειθίζουσι τὰς πολιορκίας καὶ τειχομαχίας ἂν ὄχι ἕτερόν τι.

Σελ. — Συγγνώμην, κυρὰ Γῆ, ἐὰν σοὶ ἀπαντῶ ὀλίγον ἐλευθερώτερον, ἀφ' ὅ,τι ἀρμόζει εἰς μίαν ὑπήκοον ἢ θεραπευίδα σου ὡς ἐγώ. Τῆ ἀληθείᾳ ὁμως μοὶ φαίνεσαι πολὺ κενόδοξος νομίζουσα ὅτι ὅλα τὰ πράγματα οἰουδῆποτε μέρους τοῦ κόσμου ὁμοιάζουν πρὸς τὰ ἰδικά σου, ὡς ἐὰν ἡ φύσις νὰ μὴ εἶχεν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ σὲ ἀντιγράψῃ καταλεπτῶς ἀπανταχοῦ. Ἐγὼ λέγω ὅτι κατοικοῦμαι καὶ σὺ ἐκ τούτου συμπεραίνεις ὅτι οἱ κάτοικοί μου πρέπει νὰ ὦσιν ἄνθρωποι. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν εἶναι τοιοῦτοι, σὺ δὲ συναινοῦσα ὅτι εἶναι διάφορα πλάσματα, δὲν ἀμφιβάλλεις ὅτι ἔχουσι τὰς αὐτὰς ιδιότητας καὶ περιπετείας τῶν λαῶν σου, καὶ φέρεις ὡς μαρτυρίαν τὸ τηλεσκόπιον ἀγνοῶ τίνος φυσικοῦ. Ἄλλ' ἐὰν τὰ τηλεσκόπια ταῦτα δὲν βλέπωσιν ἄλλα πράγματα καλλίτερον, ἀναγκάζομαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἔχουν τὴν καλὴν ὄρασιν τῶν παιδίων σου, ἅτινα ἀνακαλύπτουν εἰς ἐμὲ, ὀφθαλμούς, στόμα καὶ ῥίνα, τὰ ὅποια ἀγνοῶ ποῦ ἐν ἐμοὶ κεῖνται.

Γῆ. — Λοιπὸν δὲν εἶναι ἀληθές οὔτε ὅτι αἱ ἐπαρχίαι σου ἔχουσιν εὐρείας καὶ καθαρὰς ὁδοὺς καὶ ὅτι καλλιεργεῖσαι, ἅτινα φαίνονται καθαρῶς ἐκ Γερμανίας διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

Σελ. — Δὲν αἰσθάνομαι ἂν εἶμαι καλλιεργημένη, οὔτε βλέπω τὰς ὁδοὺς μου.

(ἀκολουθεῖ).

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ.

Καθὼς καὶ σήμερον παρὰ ταῖς πλείσταις τῶν κυριῶν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ὁ καλλωπισμὸς ἦτο ἐν χρήσει παρὰ ταῖς πλουσίαις Αἰγυπτίαις. Τοῦτο μαρτυροῦσιν ἐναργῶς τὰ μέχρις ἡμῶν διασωθέντα πολυπληθῆ ἀντικείμενα, ἀναγόμενα εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ καλλωπισμοῦ.

Ἡ ὠραία Αἰγύπτια οἰκοδέσποινα ἀφοῦ ἐκάθητο ἐπὶ ψιάθου ἐκ βύρων, παρέδιδε τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν εἰς χεῖρας τῶν θεραπεινίδων, αἵτινες ἤρχιζον νὰ λούωσιν αὐτήν. Μία ἐξ αὐτῶν ἔχυνεν τὸ ἐντὸς ποικιλοχρόου ἀγγείου περιεχόμενον ὑγρὸν ἄλλῃ ἤλειφε τὸ σῶμα τῆς διὰ μύρων τρίτη ἐκράτη ὑπὸ τὴν ῥίνα τῆς τὰ ἄνθη τοῦ λωτοῦ τετάρτη τέλος προητοίμαζεν ἀνθοδέσμη μέλλουσαν νὰ κοσμήσῃ τὸ στήθος τῆς κυρίας τῆς.

Μετὰ τοῦτο ἤρχετο τὸ ζωγράφισμα εἰς τὸ ὁποῖον κατέβαλλον ἰδίως τὴν προσοχὴν των. Ἐβύθιζον πρῶτον βελώνην ἐξ ἐθένου εἰς ἀγγεῖον περιέχον τὸ στεμτ ἢ τὸ κολλύριον καὶ δι' αὐτοῦ ἔγραφον κύκλον μέλανα περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ὅστις ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς γλυκύτητά τινα καὶ συνάμα λάμπιν καὶ μαγεῖαν.

Κατόπιν μετεχειρίζοντο διάφορα ἄλλα χρώματα καὶ τὸ μὲν λευκὸν ἵνα διορθώωσι τὰς τοῦ δέρματος ἀνωμαλίας, τὸ κόκκινον ἵνα καθιστῶσι ζωηρότερας τὰς παρειάς, τὸ κυανοῦν ἵνα χαράσσωσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου ψευδεῖς φλέβας καὶ τὸ κύνθινον διὰ τοὺς δακτύλους.

Εἶτα ἤρχετο τὸ κτένισμα. Ἡ μακρὰ ἐβενώδης κόμη τῆς Αἰγυπτίας ὠμαλίζετο διὰ κτενὸς ἐξ ἐλεφαντόδοντος, κατόπιν δὲ ἐτακτοποιεῖτο εἰς μικρὰ πλεξίδια. Πολλάκις ἄφινον τὴν κόμην ἀνευ κοσμημάτων, περιέβαλλον δὲ μόνον αὐτὴν διὰ ταινίας πολυτελοῦς.

Ὅτε κυρία τις ὄφειλε νὰ παρουσιασθῇ εἰς μεγάλην τινα τελεοῦν καθ' ἣν ἐπεθύμει νὰ λάμπῃ, τότε ἔθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα χρυσοῦφαντον ἀπολήγον εἰς ἄνθος λωτοῦ.

Ἀντὶ κατόπτρου μετεχειρίζοντο δίσκον μετάλλινον στιλπνόν. Ὅτε δὲ προσβλέπουσα ἡ Αἰγύπτια ἐντὸς αὐτοῦ ἔμενεν εὐχαριστημένη, τότε αἱ δούλαι τῆς ἔβαλλον ὑποκάμισον γραμμωτὸν ἐκ διαφανοῦς ὑφάσματος, τῆ ἔθετον εἰς τοὺς πόδας κομψὰ σανδάλια, τὴν ἐκόσμουσαν μὲ πολύτιμα κοσμήματα τὰ ὄτα, τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βραχίονας, καὶ ἀφοῦ ὁ στολισμὸς συνεπληροῦτο, ἡ κυρία ἐξήρχετο σπριζομένη ἐπὶ τῶν δούλων τῆς καὶ κρατοῦσα τεχνητὴν ἀνθοδέσμη, ἧς ἕκαστον ἄνθος περιέκλειε φυαλίδιον μύρου.

Ἐν Αἰγύπτῳ ἡ πρὸς τὰ μύρα κλίσις πάντοτε πῦξανε. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Πτολεμαίων τόσον εἶχε τελειοποιηθῆ ἡ τέχνη ἐν τῇ χώρᾳ, ὥστε εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου ἔπεμπον ἀρώματα. Τὰ μύρα προσέτι ἦσαν τόσον ὑπερτιμημένα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὥστε οἱ ἐργάται οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ πολυάριθμα τῆς Ἀλεξανδρείας μυροδεψεῖα, ἅμα ἐτελείωνον τὴν ἐργασίαν ἔπρεπε νὰ ἐκβάλλωσι τὰ φορέματά των καὶ νὰ ἐρευνηθῶσι μήπως ἔκρυψαν ἐντὸς αὐτῶν τίποτε.

Ἡ Κλεοπάτρα ἡγάπα ἐμπαθῶς τὰ μύρα καὶ πολλάκις ἐζήτηε δι' αὐτῶν νὰ αὐξήσῃ τὰ ἐξαισιά της κάλλη. Τοῦτο ἔπραξε καὶ ὅτε ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου ἐπὶ τοῦ Κύνου, διὰ νὰ ὑπο-

δουλώσει εκείνον ὅστις ἤρχετο νὰ τὴν νικήσῃ. Ὁ Πλούταρχος μᾶς ἀφῆκε λαμπρὰν τῆς συνεντεύξεως ταύτης περιγραφὴν (Αν, κέ.—) τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε κατὰ γράμμα ὁ Σακσπέιρος ἐν τῇ τραγωδίᾳ «Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα». Ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, καθίσασα ἐντὸς πορθμείου χρυσοπύρμνου, ἔχοντος ἀργυρωμένας τὰς κόπας καὶ τὰ ἱστία ἐκπεπετασμένα ὡς ἀλουργίδας, ἀνέπλεε τὸν ποταμὸν Κύδνον, κινουμένων τῶν κωπῶν ἐν τῷ ἤχῳ αὐλοῦ, συρίγγων καὶ κιθαρῶν. Καὶ αὐτὴ μὲν κατέκειτο ὑπὸ κάτω σκιάδος χρυσοπάστου, κεκοσμημένη γραφικῶς ὡς Ἀφροδίτη, ἐνῶ παιδία ἐνδεδυμένα ὡς Ἑρωτες, ἰστάμενα πλησίον τῆς, τὴν ἐβρίπιζον. Ὁμοίως δὲ καὶ αἱ θεραπευίδες αὐτῆς περιεβάλλοντο Νηρηίδων καὶ Χαρίτων στολάς· καὶ αἱ μὲν ἦσαν πρὸς τοὺς ἴακας αἱ δὲ πρὸς τοὺς κάλους. Ὅσμαι δὲ θαυμασταὶ ὑπὸ θυμιαμάτων πολλῶν διεχύνοντο εἰς τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον σωριδὸν νὰ ἴδωσι τὸ ἐξαίσιον θέαμα.

Ἐκ τῶν περιεργωτάτων λειψάνων τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ, ἅτινα μέχρι ἡμῶν διασώθησαν, ἀναφέρομεν τὰς φενάκας. Οἱ Αἰγύπτιοι συνήθως ἐξίριζον τὴν κεφαλὴν· μάλιστα ἀπετροπιάζοντο τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ἀσιανούς, οἱ ὅποιοι ἔτρεφον κόμην καὶ πώγωνα. Τὸ ἔθνος τοῦτο καθίστα ἀναγκαίαν τὴν χρῆσιν τῶν φενακῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλάμβανον καὶ τὴν θέσιν καλυμμάτων. Οἱ πτωχοὶ ἔπλεκον τοιαύτας μὲ μαλλία, ἐνῶ οἱ πλούσιοι μετεχειρίζοντο τρίχας ἀνθρωπίνας. Τοιούτων φενακῶν δείγματα εὐρίσκονται εἰς τὸ Βρετανικὸν μουσεῖον καὶ εἰς τὸ τοῦ Βερολίνου.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἔφερον προσέτι γένια πρόσθετα, ὧν τὸ σχῆμα εἰδείκνυε τὴν τάξιν τοῦ φέροντος. Οἱ τῆς ἀνωτάτης τάξεως ἔφερον γε-

νειάδα κοντὴν τετράγωνον, ὁ βασιλεὺς τετράγωνον μακρὰν, οἱ δὲ θεοὶ καὶ οἱ ἀποθεωθέντες βασιλεῖς, κυρτὴν· ὁ λαὸς ὅμως ἔπρεπε νὰ μὴ φέρῃ τοιαύτην. Οἱ κουρεῖς ἐγονάτιζον ἐνώπιόν των τοὺς ξυριζομένους καθ' ὅλην τὴν ὥραν καθ' ἣν ἠργάζοντο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν προσώπων των, καὶ ἤλειφον τὰ ξυρισθέντα μέρη μὲ ἀλειφὴν γλυκαντικὴν.

M.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ.

Ἐφυγε, πάει ἡ νειότη μου,
ἡ πρώταις μου ἐλπίδες
ἔσυσθήκαν ἀπ' τὰ βάσανα
τοῦ κόσμου ταῖς φροντίδες.

Καὶ τώρα ἡ μαύρη μου ψυχὴ
περίλυπη, μὲ πόνον
θρηνεῖ πικρὰ στεροῦμένη
τὸν πόθον τῆς τὸν μόνο.

Ἡ νειότη πάει· ἀλλὰ ζῆ
ὁ πόθος μου ὁ μόνος.

Πῶς μᾶς γελοῦνε οἱ καιροὶ
πῶς μᾶς δαμάζει ὁ χρόνος!

Πῶς σβένουνε μὲ τὴν ζωὴ
κ' ἡ λαμπηραῖς ἀχτίδες,
ὅπου μᾶς στέλνουνε κρυφὰ
οἱ μάγισσαις ἐλπίδες.

Εἶναι ὁ πόθος ἱερός
ὅπου ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου·
πολλαῖς φοραῖς χτυπήσανε
γι' αὐτόνε οἱ παλμοί μου.

Κρυφὴ χαρὰ τῆς νειότης μου
δὲν θὰ γυρίσῃς πάλι;

Ἦθελα πάλι νὰ ἴπεφτα
στὴ μαγικὴ σου ἀγκάλη.

Δὲν πόθησ' ἡ καρδία μου
δόξα καὶ μεγαλειὰ
δὲν ἐπεθύμησα ποτὲ
ἀνθρώπινη εὐτυχία.

Μόνον ἐζήτησα νὰ ζῶ
ἄγνωστος χωρὶς δόξα·
τὴν εὐτυχία τὴν χτυποῦν
τῶν φθονερῶν τὰ τόξα.

Τὰ πλούτη ἄλλοι νὰ χαροῦν
ἔγω ἄφησα τοῦ κόσμου
ἐπεριφρόνησα τὸ πᾶν
ποῦ ἔβλεπα ἐμπρὸς μου.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου, δὲν μπορεῖς
τῆς γῆς αὐτὰ τὰ μέρη,
ἔχει ὁ φθόνος θρόνον τοῦ
κι' ὁ μοχθηρὸς λημέρι.

Καὶ δὲν σ' ἀφίνει ἡσυχο,
σὲ σπρώχνει στὴν κακία·
καὶ γίνεται ὁ ἄνθρωπος
σκληρὸς σὰν τὰ θηρία.

Καὶ φεύγει ἡ ἀγνότης του
καὶ πάει ἡ ἀρετὴ του,
καὶ πνίγονται σὲ συμφοραῖς
οἱ θεοὶ στοχασμοὶ του!!!

Τί θέλω τῆς καρδίας μου
τὸ πόθον νὰ ἐκφράσω·
τὰ λόγια μου ἀδίκᾳ ἐγὼ
ὁ ἀτυχὴς θὰ χάσω.

Σὲ μαύρη θέλω σκοτεινὰ
νὰ κρύψω τοὺς καύμούς μου
στὸν κόσμον· ὁ δὲν κοινωνῶ
ἐγὼ τοὺς λογισμούς μου.

Πλὴν θὰ μὲ νοιώσουν καὶ πολλοὶ
τί πόθησα, τί θέλω.
Ἄλλ' ἂν στὸ μνημα μου ἐκεῖ
ὁ ἄμοιρος δὲν μέλλω.
νὰ εὔρω, ὅ,τι πόθησα,
θὰ εὔρω παρὰ πέρα,
ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
στὸν ἀναρχο πατέρα.

Ἐλπίδες πόθοι γλυκεροὶ
τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
ὅπου σὰς εἶχε φόρεμα
ἡ μαύρη μου νεότης.
Μὴ μὲ ἀφίνετ' ἔρημον
στοῦ βίου μου τὰ τέλη
ἀφ' οὗ ἡ ψυχὴ μου σὰς ζητεῖ
καὶ συντροφιά σὰς θέλει!!

Ποθεῖ πλὴν μάταια ζητεῖ·
στὴν γῆν δὲν θ' ἀπαντήσῃ
τὸν πόθον τῆς τὸ μυστικόν·
καὶ τότε θὰ ζητήσῃ.
νὰ εὔρῃ ταῖς ἐλπίδες τῆς,
καὶ τὴν κρυφὴν χαρὰ τῆς,
σὲ ἄλλον κόσμον ἄγνωστο
ποῦ θάναί ἡ κατοικία τῆς.

I. Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ.

ΠΟΘΟΣ.

Ἐπόθησα τὸν θάνατον

τῆς γῆς τὸ μαῦρον μνήμα,
τὸ μνήμα ὅπ' ἐγκλείεται
τοῦ βίου μας τὸ νῆμα,
διὰ νὰ εὕρω ἄνεσιν
τῶν τόσων μου δεινῶν,
ἀπολαμβάνων ἤσυχος
ὑπνον παντοτεινόν.

Πρὶν ὅμως εἰς τοῦ μνήματος
τὸ χῶμα προσεγγίσω,
ἐπιθυμῶ τὸ ὕστατον
ἐκείνην ν' ἀντικρύσω,
ἐκείνην, ἣν ἠγάπησα,
στὴν κλίνην μου σιμὰ
ραντίζουσαν τὸ σῶμά μου
μὲ δάκρυα θερμά.

Καὶ πρὶν ὁ θάνατος καὶ πρὶν
τὰ βλέφαρά μου κλείσῃ,
νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ χεῖλή μου
ἐν φίλημα ν' ἀφήσῃ,
μυγμένον μ' ἐν τῆς δάκρυον
μὲ ἀναστεναγμὸν
ἐμφαίνοντα τὸν ὕστατον
τῶν δύο χωρισμόν.

Κι' ἀφίνουσα φιλήματα
εἰς παγωμένον στόμα,
ἐνθεν μικρὰ ἐξέρχεται
ἀναπνοή ἀκόμα,
νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ ἀπληστος
μὲ πόνον ψυχικόν
καὶ τελευταῖον βλέμμα τῆς
νὰ ρίψῃ ἐρωτικόν.

Κι' ἀφοῦ πλέον ὁ θάνατος
τὰ κόκκαλά μου λύσῃ,

νὰ ἔλθῃ μὲ τὰς χεῖράς τῆς
τὰ ἄμμάτια μου νὰ κλείσῃ.
Τότ' ἡ ψυχὴ μου χαίρουσα
θ' ἀπέλθ' εἰς οὐρανοὺς
ἀφίνουσα τὸ σῶμά μου
σ' ἐρωτικούς κλαυθμούς.

I. Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ.

ΛΥΣΙΣ (α).

Τοῦ ἐν τῷ 12ῳ Φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Θ ε ρ μ á σ τ ρ α.

ΑΙΝΙΓΜΑ. (β)

Ὡς εἶμαι πόσοι τῶν θνητῶν
Δὲν ζῶσι μ' ἐμένα!
Καὶ τὴν πατρίδ' ἀφίνουσι
Καὶ τρέχουν εἰς τὰ ξένα.

Ἡ κára μου κι' ὁ τράχηλος
Τὴν θέσιν ἂν ἀλλάξουν,
Θά γίνω φόνου ὄργανον
Καὶ πλεῖστοι θά τρομάξουν.

(α) Ἐπεμψαν ἡμῖν λύσεις οἱ κ. κ. Γεώργιος Τσιράκης, ὅστις ἔλαβε καὶ τὸ ὑποσχεθέν γέρας, I. Ἰππολύτου καὶ Ἄλ. Ν. Γενναρόπουλος. Ὁ Κ. Σουρῆς ἐκ Καΐρου τὴν τοῦ ἐν τῷ 10ῳ Φυλλ. αἰνίγματος, οἱ δὲ κύριοι Π. I. Παναγιωτόπουλος ἐκ Μενοῦρ καὶ Κομνηνὸς ἐκείνην τοῦ ἐν τῷ 11ῳ.

(β) Εἰς τοὺς λύτας ἐν γένει δίδεται δωρεάν ἡ πρώτη ἐξαμηνία τοῦ «Φοῖνικος» ἐὰν συγκατατίθενται νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ διὰ τὴν δευτέραν.